

Tirsdagen

den 10de Marts.

Den til Forsendelse
Kongelig allernaadigst

med Brevposterne
allene privilegerede

Narhuus Stifts - Tidende.

Kedigeres og udgives 4 Gange ugentlig af Overtroiscommisair N. F. Elmquist.

Nyheder fra Udlandet.

De Franskes Konge havde endnu ikke underkretet Forordningen om det nye Thierske Ministerium. Flere Forsøg paa, at faae et andet istand under Broglie, Soult, ic. har ikke lykkedes. Thuilleuigaard den var fyldt med Equipager baade Nat og Dag. Soalange alt dette stod paa, var hele den kgl. Familie sendt til Brüssel. Med næste Post ville vi formodentlig erfare Kongens Beslutning. Hans Søner havde bedt ham om at tage Dotationsforslaget tilbage, og da Brudens Medgift er 8 a 9 Mill. Fr. (hendes Mødrenears) har hendes Fader erklæret, at der behøves ingen Appanage; men Alt forgjæves, Kongen vil have sit Forslag frem igjen. I denne Anledning have de offentlige Blade beviist, at Ludvig Philip eier en Privatformue af 110 Millioner. Man kan derfor ikke tillade, hedder det, at der til eet eneste Menneskes Underholdning bevilges saameget som 1500 Arbeidsfolk med Koner og Børn kunne leve af, især paa en Tid, da der flere Steder i Frankrig hersker saadan Nød, at hele Familier ere døde af Sult. Forslaget gaar ud paa en halv Million om Aaret for denne Prinds (Remours) alene.

I Residentstaden **Hannover** ere trufne overordentl. militaire Forholdsregler. Enhver Soldat har faaet 20 Karpe Patroner, Artilleribesetere staae altid sadlede og Kanonerne ladte, og ethvert Regiment har Ordre til at samle sig paa given Signal. Hvad alt dette skal betyde, begriber Ingen. Mellem Regjeringen og Magistraten finder endnu samme Oppositionsforhold Sted som før. Regjeringen har, som bekjendt, forbudt Magistraten alt Samkvem med den suspenderede Director Rumann, men Magistraten har svaret, at R. er altfor indviet i Stadens Forretninger til at hans Raad kan undværes. Uagtet Regjeringen derpaa har skjærpst sit Forbud, har dog Magistraten atter svaret, at den Intet foretager sig uden dens høiagtede suspenderede Chæfs Raad og Samtykke.

Den **rusfiske** Grev Demidow, især bekjendt af sine uhyre Rigdomme, formæler sig i denne Tid i London med den overordentlig smukke Prindsesse Louise Buonaparte, Datter af Napoleons Broder, Erkongen af Westphalen. Den svenske Minister Grev Lövenhjelm er bleven forlovet med Grevinde Natalia Burhøvdén, Hoffroken hos Keiserinden af Rusland.

Den **svenske** Rigsdags næste Forhandlinger ville blive: om Forandring i Collegialvæsenet, alm. Næringsfrihed og Lauges Ophævelse, en ny Toldlov, ic.

Fædrelandet.

Kjøbenhavn, den 6te Marts. Igaar blev Høiesteret aabnet af Hs. Maj. Kongen, i Dverværelse af Hds. Maj. Dronningen og det hele kgl. Huus, der bivaandede Acten paa den dertil indrettede Ballustrade i Salen. Kl. 12 gik Processionen ud fra Amalienborg, igjennem en talrig forsamlet Mennekemasse, der i tætte Rader var opstillet paa hele Veien til Christiansborg. Efterhaanden som Kongen og Dronningen, der sad sammen i een Vogn, kom frem, blottede Mængden Hovederne og hilste ærbødiat det kgl. Par. Paa Christiansborg var der, forinden Retten blev sat, Cour for dem af de tre første Klasser, som vare tilfagte til Taffels. Retten varede til Kl. 5, og efter en Times Votering faldt Dommen til Fordeel for Laugsbagerne. Taffelet varede derefter til Kl. 8½, og ½ Time efter tog den kgl. Familie tilbage til Amalienborg, ledsaget af det talrigt forsamlede Folks uophørlige Jubelraab. Først da Kongen var seet at passere igjennem Palaisgangen ind i sine Gemakker og Folket havde endnu engang bragt ham sin Hilsen, skiftes dette ad i første Orden. Studenterforeningen, hvis Locale ligger paa den Bei Processionen passerede, havde illumineret. Kongen, Ministrene og de tre første Klasser vare ved denne Leilighed klædte i sort Civildragt. (Meddeelt.)

— Kjøbenhavnerne have nu igjen deres Glæde af meget ofte at see den danske Konge med Gemalinde uden Følge blande sig imellem Borgerne. Begge Majestæter spadserer nemlig meget hyppigt og lange Ture, undertiden sees de endog spadserende allene i Frederiksbergallee, og det er almindeligt, at beau monde træffes om Middagen paa Bolden, for der at møde Dronningen, som hver Dag gjør sig en Promenade der. I næste Uge agte Deres Majestæter at bivaane en Forestilling i det kgl. Theater. (Mb.)

— Stændernes Sammenkaldelse skal nu være bestemt, nemlig: de danske Ders og den hollandske Stændersforsamlings til den 14de Juli, den jydsk og slesvigiske til den 14de Octbr. d. A. Hver af dem skal vare i 2 Maaneder, og de nye Valg skulle finde Sted strax i Begyndelsen af næste Aar. (Hb. N. 3.)

— Som en Folge af de stedfindende Omstændigheder, der have gjort det nødvendigt endnu en Tidlang at beholde i Activitet Størstedelen af de under den afskædede Konges Hofhold hørende Betjente og Embedsmænd, vil den egentlige Regulering af Kongens eget Hofhold først længere hen blive iværksat, og vel

Karhuus Stiftstidende

N° 40.

Tirsdagen den 10de Marts 1840.

Forlangte Indrykkelser.

Steen Steensen Blicher, Himmelbjerget og Offerstøtten.

Motto: „Sandhed, sagde Kongen, Sandhed vil jeg høre! Sandhed taler jeg, og den min Ven skal høre.“

Bladet Dannevirke indeholder, efter hvad Karhuus Stiftstidende No. 33 forkynnder, en Annonce, hvorudi Hr. Pastor Steen Steensen Blicher sammenligner Giezen af Himmelbjergetgaard Hr. P. Nielsen, med den i Samsundet Foragtede, med den der, afflyet som en Spedalsk, sagte Frelse ved Strikken, og han tilføier: var jeg Bønde i Rye, jeg vilde stenge mine Dørre for ham, og aldrig komme hans Gaard saa nær at jeg kunde lugte Røgen af hans Skorsteen! — I Sandhed haarde Ord! og vare de end nedskrevne i lidenkabelig Hede, sandtes der end Foie til Harme, saa forekommer det mig dog, som et Phænomen, at den fromme Hørde, den gjæve Dannerstjald, har kunnet huse saa megen Bitterhed i det Bryst, hvis skjønne Sange altid fandt Sjænklang i danske Hjerter.

Hr. Nielsen har kundgjort „at Udgang til Himmelbjerget kun retmæssig kan finde Sted med hans Minde og Samtykke.“ Han har altsaa ikke spærret Udgangen, men blot erindret om den ved Lovene fast begrundede og hos Folket stedse hoit agtede Gieendomsret, i Kraft af hvilken man, hvad Bjerget angaaer, har at henvende sig til ham, og vi skjønne ei rettere, end at han har havt al Foie til denne Kundgjørelse, naar sees hen til hvorledes der ham uadspurgt, publiceres Planer til architectoniske Forretagender, olympiske Lege og Carnevaler paa hans Bjerg. Har saaledes Hr. Nielsen intet foretaget sig, der kan bestemme ham selv eller forurette andre, saa maa det i Sandhed opføre saavel Forstand som Hjerte, at see en christelig og begavet Præst, ved Hjælp af sit aandelige Pund, at knutte ham, den brodefrie Mand, saa ubarmhertigt; og vi sole os forviisfede om at Hr. Pastor Blicher ikke vil være impulsiv nok til at faa Manden lagt for Had hos Rye Sognemand, som vel ei heller disse eller nogen hans Raaboe nu vil finde Røgen af hans Skorsteen mere qvælende end for.

Hvad det nu angaaer, at reise en Offerstøtte til Minde om Sjette Frederiks Regentfortjensener, da erer vist hver Dannemand de Følleser, der fremkalde Forslaget; men, billige det kunne vi ikke alle. Jeg var min heden-gangne Konge hengiven af gandske Sjæl, og med alle brave Danste erkjender jeg de Velgjerninger hvorfor Danriget har ham at takke! Men dog kan jeg ikke stemme for Offerstøtten! Den skulde staa paa Himmelbjerget for at minde de saa Vandringmand, som komme til den noget eenlige Egn, om hvad Frederik den Sjette gjorde for sit Rige; men, om end det skjønneste Marmor opreises, prydet med Indskriver i Guld om Hans Bedrifter, saa vil den danske Mand dog aldrig kunne besøge Stedet, uden at smertelige Erindringer om den saa skjæbnesvan-

gre Regjeringsperiode, blande sig med de Følleser, som Mindestøtten skal fremkalde. Bøld og Dørfald berøvede os vor stolte Flaade, syv tunge Krigsbaar forjog Velstanden fra vore Arner, Døermagten adspalttede Tvillingriget og Landet nedfank i bundløs Gjæld.

At afvende disse Nationalulykker, laa udenfor den af sit Folk saa tilbøede Konges Magt og Wijsdom; og visse-elig, for saa Fyrster have Prøvelsens Dage været tunge-ere. Man indvender mig ikke: Altsaa bør Historien ogsaa tie! Nei, til den ere Begivenhederne med Rette hjem-faldne; Sagskriveren tilhører det at sildre dem, og glemmes vil det da neppe, hvorfor i danske Hjerter plan-tes for Sjette Frederik en Rjarminde, som Traditionen vil bevare uvisnelig gjennem Seclet naar alle Støtter hensmuldre.

Kastrup pr. Hjørring den 5te Marts 1840.

C. Græbert.

Ogsaa et Ord om Præsternes Tausshed, til Hr. B. i Sørbøleshed.

Den velmeente og velskrevne Artikel i dette Blad No. 31 giver eksempelvis i det Enkelte en tilstrækkelig Oplysning om det Ugrundede i Anken over Præsternes saakaldte Tausshed ved Frederik den Sjettes Død og Christian den Ottendes Thronbestigelse. Dog kan det være nyttigt, at Sagen ogsaa betragtes fra et almindeligt Standpunct, hvorfor jeg i Betsedenhed henvender mig til Hr. B. med Spørgsmaal om: naar og hvor man ved „flere Leiligheder“ offentlig har breidret Præsterne deres Eieegjældighed og Tausshed ved Anledninger, som vist-keligt kunde fordre deres offentlige Fremtræden? Med Hensyn til Kong Frederik den Sjettes Død og Kong Christian den Ottendes Thronbestigelse har, som hver Mand i Landet veed, den danske Geistlighed baade talt og talt offentlig til Folket, enhver Præst i den ham anviste Kredts. De have forkyndt deres Menigheder Tabet af Landtsfaderen Frederik den Sjette, med hjærlig Erindring om det Gode, den hensovede Monark baade har villet og har udrettet for sit Folk; de have ogsaa bedet Gud om hans Velsignelse over Christian den Ottende og over al hans kongelige Gjærning, at han til Guds Gære og Landets Bedste maa opfylde det glædelige Haab og den velgrundede Tillid, som hver retskaffen dansk Mand nærer til denne fædreenslandtsfænde Fyrste, der i en erfaren og prøvet Manddomsalder har bestegit Danmarks kongelige Throne. Hvad behøves der nu egentlig, Sagen ret betragtet, Mere? En Adresse, siger B., om ikke for Andet, saa for at Præsterne dog skulde vise, at der endnu er fædreenslandts Sandt og Liv i dem, en Adresse med Indhold: Klage over deres usle Kaar, Klage over deres Bebyrdelse med allehaande ugeistlige Sykler, Klage over deres paa mange Maader hemmede Embedsvirksomhed, Klager, som efter B's Mening ikke ere Hjer-nespind. — Jeg tør driste mig til at sige: Klager, som for største Deelen vilde være ugrundede. Præsternes Kaar i Danmark ere forholdsviis ikke ringere end utallige An-